

παρανομία

παρανομία, η, ουσ. [<αρχ. παρανομία <παράνομος], η παρανομία. **1.** δράση πολιτική ή κοινωνική έξω από την ισχύουσα νομιμότητα, η εκτός νόμου ζωή: «κανένας δεν είχε καλό τέλος με την παρανομία || δεν άντεχα άλλο την παρανομία και του ζήτησα ή να χωρίσει απ' τη γυναίκα του ή να χωρίσουμε μεταξύ μας». (Λαϊκό τραγούδι: τη μέρα στη σκληρή **παρανομία**, το βράδυ στα υπόγεια καπηλειά). **2.** η απάτη, η λοβιτούρα, οι παράτυπες πράξεις: «για να μην έχουμε μπλεξίματα με την αστυνομία, δε θέλω παρανομίες στη δουλειά μου». (Λαϊκό τραγούδι: απ' τις **παρανομίες** μου και τα μεγάλα σφάλματα έπεφτα θύμα συμφοράς και ήμουν για κλάματα)·

- βγαίνω στην παρανομία, βλ. φρ. είμαι στην παρανομία·

- είμαι στην παρανομία, δρω πολιτικά ή κοινωνικά έξω από την ισχύουσα νομιμότητα, ζω ως παράνομος: «τον καιρό της χούντας λίγοι ήμασταν στην παρανομία»·

- είναι βουτηγμένος στην παρανομία, έχει πολλές δοσοληψίες με το νόμο, είναι μεγάλος απατεώνας: «δεν τον κάνει κανένας παρέα, γιατί είναι βουτηγμένος στην παρανομία»·

- ο δρόμος της παρανομίας, βλ. λ. [δρόμος](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας